

Szécsi Endréné Az Olimpiai Csónakházban

Ez a kép a Dunán készült, az Olimpiai csónakházban, ami a Népszigeten volt. Minden hétfvégén odajártunk. Eveztünk sokat. A nővérem akkor már férjnél volt, velük együtt mentünk. Általában feleveztünk Surányig, és visszafele már csurogtunk. Igazán szép emlék ez nekem. Volt egy kis kabinunk, ahol öltözni lehetett. Nagyon szerettem ide kijárni. Ezen a képen mind zsidók vagyunk. A fiúk nevére még emlékszem is. Marci, Árpád, ő is Weisz volt, aztán Vértess lett, azt hiszem, munkaszolgálatban halt meg. Úgy emlékszem, hogy zsidók jártak többnyire ebbe a csónakházba. A tulajdonos is zsidó volt, talán ez is számított. Hétfvégeken strandra mentünk mindig, a Palatinusra általában, vagy volt, hogy a Duna strandra, ami Óbudán volt, elég kint, majdnem Aquincumnál. A Dunában is lehetett úszni. Volt fából ilyen uszodaszerű megépítve, egy keret a vízben, az volt a medence, és volt stég. De a Duna vizében úsztunk. Nagyon szeretett a mama strandra menni. Nem tudott úszni. Papa tudott úszni, de ő nem emlékszem, hogy jött volna velünk. Ő valahogy otthonülő volt inkább. Minekünk meg kellett tanulni úszni. Eleinte a Lukácsba jártunk úszni, és ott tanultunk is meg. A Magda tudott előbb úszni, aztán megtanított engem. Később annyira megszerettem az úszást, hogy egy ideig az FTC-ben, szégyenszemre, az FTC-ben úsztam. Még meg is van az igazolványom. Nagyon szerettem, úszás előtt mindig volt torna is. A Császár uszodába jártam, általában gyalog, mert villamosra nem kaptam pénzt. Aztán azért kellett abbahagynom, mert a mama féltett, hogy megfázom. Sajnáltam, hogy nem úszhattam tovább. Az úszáson kívül jártam angolórára. Az Erzsébet körúton volt egy angoltanár, oda jártam. A franciát itthon együtt tanultuk Magdával. Volt egy francia nyelvtanárnőnk, aki idejött a házhoz. De ez mind nem maradt meg sajnos. Zenét nem tanultunk. Nyilván azért, mert a szülők nem hallottak, így ezt nem tartották fontosnak. Azt mindig is nagyon sajnáltam, de hát ez így alakult. Akkor eszembe se jutott. De azért annyi volt, hogy karénekes voltam az iskolában, azt is nagyon élveztem. Én nagyon szerettem a zenét, de így azért nehezen jutottam hozzá. A szüleimnek ez egyáltalán nem volt természetes.